

Bacovia - cel mai important poet simbolist roman

Bacovia este unul dintre marii poeti originali de dupa Eminescu ; despre manierismul estetic definind atmosfera cunoscuta in istoria literara sub numele de bacovianism au vorbit toti marii critici.

Atmosfera launtrica particulara este, cum spunea Eugen Lovinescu, deprimata de toamne reci, cu ploi putrede, cu arbori cangrenati, limitat intr-un peisagiu de mahala de oras provincial, intre cimitir si abator ... atmosfera de plumb ... in care pluteste obsesia mortii si a neantului . Gasim in opera lui George Bacovia (pseudonimul lui George Vasiliu) influente din E. Poe si din simbolismul francez : Rollinat, Laforgue, Baudelaire, Verlaine - prin atmosfera de nevroza, gustul pentru satanic, ideea mortii, cromatica si predilectia pentru muzica.

G. Bacovia este poetul toamnelor dezolante, al iernilor ce dau sentimentul de sfarsit de lume, al caldurilor toride, in care cadavrele intra in descompunere, al primaverilor iritante si nevrotice (Lacustra, Cuptor, Nervi de primavara, Decembrie). Cadrul este orasul de provincie, cu parcuri solitare, cu fanfare militare, cu cafenele sarace, cuprinse intr-o realitate demoralizata . Alaturi de figurile proiectate pe acest fundal : copii si fecioare tuberculoase, o palida muncitoare, poetul insusi, ratacind fara sens, facand gesturi absurde, devin personaje : toamna, somnul, plansul, golul, frigul, tristetea, umezeala, raceala, nevroza, primavara .

Bacovia incepe prin a evoca orasul de provincie somnolent, amantii care merg la gradina sa asculte fanfara militara, vantul care poarta prin piata dezolata hartii si frunze de-o valma - plictisul provincial, cu alte cuvinte Ce trista opera canta / Fanfara militara / Tarziu in noapte, la gradina ... / Si tot orasul intrista fanfara militara. // Plangeam, si rataceam pe strada / In noaptea vasta si senina ; // Si-atat de goala era strada - / De-amanti gradina era plina ; catedrala ce se ridica peste toate impungand cu trufie cerul, in vreme ce copacii se scutura de frunze : Se uita in zari catedrala, / Cu turnu-i sever si trufas ; / Gradina orasului plange / Si-arunca frunzisu-n oras // E toamna ... metalic s-aud / Gornistii, in fond, la cazarma. Peisajul samanatoristilor, campul, vitele, talangile, pacla toamnei prin livezi este prezent si in poezia lui Bacovia : E-n zori, e frig de toamna, / Si cat cu ochii vezi / Se-ncolaceste fumul / Si-i pacla prin livezi. // Rasuna, trist, de glasuri, / Campiile pustii, - / Si pocnet lung, si chiot / Se-aude-n deal la vii. // C-un zmeu copii alearga, / Copil, ca ei, te vezi / Si plangi ... si-i frig de toamna ... / Si-i pacla prin livezi.

Dar in astfel de imagini ale tristetii provinciale, Bacovia isi face curand o atmosfera proprie, intemeiata nu pur si simplu pe sentimentalism ca la Demostene Botez, ci pe o dezorganizare sufleteasca. Astfel, melancolia devine deznadejde, plictisul - suferinta . Ce e dintr-o data bacovian sunt nervii : Orasul luminat electric / Dadea fiori de nebulie - / Era o noapte de septembrie, / Atat de rece si pustie ! Poetul evoca din ce in ce mai insistent vremea de plumb, toamna cu ploi ce cad, pe case si in suflet : Da, ploua cum n-am mai vazut .. / Si grele talangi adormite / Cum suna sub suri invecitate ! / Cum suna in sufletu-mi mut / Oh! plansul talangii cand ploua ! Ploaia e taraitoare, de o monotonie care da nevroze. Toamna e anotimpul fizicilor : E toamna, e fosnet, e somn ... / Copacii, pe strada ofteaza ; / E tuse, e planset, e gol ... Si-i frig, si bureaza . La Bacovia, boala se transmite amurgului, frunzelor, parcului devastat, fatal : Mancat de cancer si ftizie / Patat de rosu,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

carne-vie . Pe strazi, amantii mai bulnavi, mai tristi, fac gesturi ciudate , un nebun racneste in gradina publica , un palid visator s-a impuscat ; oamenii merg ca-n vis vorbind singuri.

Astfel s-a instalat o stare specifica, si anume delirul : Pe drumuri delirand, / Pe vreme de toamna, / Ma urmaresti-un gand / Ce ma indeamna : / Dispari mai curand ! Poetul face gesturi fara nici un fel de sens : In casa iubite de-ajung / Ei zgudui fereastra nervos, / Si o chem ca sa vada cum ploua / Frunzisul in targul ploios . // Dar iata si-un mort evreiesc .. / Si ploua, e moina, noroi / In murmure stranii semite / M-ajung si eu in convoi. // Si nimeni nu stie ce-i asta . Sentimentul dominant e de totala incomunicare. Poetul trece zadarnic pe sub fereastra iubitei : Orasul doarme ud in umezeala grea. / Prin zidurile astea, poate, doarme ea - / Case de fier in case de zid, / Si portile grele senchid . / Un clavir inganet la un etaj, / Umbra mei sta in noroi ca un trist baraj - // Stropii sar, / Ninge zoios; / La un geam, intr-un pahar, / O roza galbena se uita in jos .

Simbolismul poetului e acela din traditia sumbra a baudelarismului, care a cantat ploaia insinuata, rece, provincia, uratul funebru, monotonia burgheza, tristetea autumnala : Ploua, ploua, ploua / Vreme de betie / Si s-asculti pustiul / Ce melancolie!

Ploua, ploua, ploua ... ; Da, ploua cum n-am ami vazut ... / Si grele talangi adormite, Cum suna sub suri invecitate ! Cum suna in sufletu-mi mut ! // Oh, plansul talangii cand ploua ! Prototipii lui Bacovia sunt Rodenbach, Rimbaud si Verlaine .

Cadavrele intrate in putrefactie sunt o reminescenta din Baudelaire, iar toamnele insalubre, tusea si ftizia vin de la Jules Laforgue, care se pare ca avea tuberculoza (E toamna, e fosnet, e somn, / Copacii, pe strada, ofteaza ; / E tusa, e planset, e gol ... ; Un bolnav poet, atacat / Se plimba tusind pe la geamuri - / O fata, prin gratii, plangand, Se uita ca luna prin ramuri) . Tema plictisului duminical si provincial e mai putin dezvoltata de poet. Umiditatea pluviala de la Rodenbach ia la Bacovia aspecte infernale si se observa o adevarata teroare de apa trista, ostila, care contamineaza tot, un sentiment fizic de insalubritate : Taraie ploaia ... / Nu-i nimeni pe drum : / Pe-afara de stai / Te-nabusi de fum ; Nu e nimeni ... ploua ... plange o cucuvaie / ... Vai, e ora de-altadata, umbre ude se-ntretaie/ Si-n curentul unui gang atipesc, plin de ploaie . Ploaia si ninsoarea nelinistesc prin durata si imensitate : E noapte uda, grea, te-neci afara ; Ploua, ploua, ploua / Vreme de betie - / Si s-asculti pustiul / Ce melancolie ! / Ploua, ploua, ploua ... ; Si toamna si iarna / Coboara amandoua : / Si ploua si ninge / Si ninge si ploua . Afara ninge prapadind ...; Ninge secular ... ; Ningea grandios in orasul vast cum nu mai este, / Ning la cinematografe grave drame sociale, Pe cand vantul hohoteste-n bulevarde glaciale... .

Penetratia umezelei peste tot, atmosfera cetoasa care inabuse, crasmele umede, murdare, ziduri vechi ce se darama, peretii uzi si frigul, un mort evreiesc pe ploaie , o fata ingropata pe ploaie, toate acestea sfarsesc prin a da nervi, prin a exaspera. Isterizati, bolnavii racnesc la ploaie : Si ce enervare pe gand ! / Ce zi primitiva de tina ! / O bolnava fata vecina / Racneste la ploaie razand .

Poezia Nocturna exprima starea sufleteasca a citadinului nelocalizat : Fug ratacind in noaptea cetatii, / In turn miezul noptii se bate rar, / E ora cand cade gandul amar / Tacere .. e ora lasitatii ...

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

// Te pierzi in golul singuratatii, / O, suflet al meu, de lume fugar, / E ora cand Petru plange amar / Ascuta ... e ora lasitatii Bacovia a scris muzica si si-a scris versurile dupa strunele vioarei , iar in urmatoarele versuri se face referirea la imitatie cadentei unui mars funebru Ninge bogat - sitrist ninge - era tarziu / Cand m-a oprit - in drum, la geam clavierul; / Si-am plans la geam, si m-a cuprins delirul - / Amar, prin noapte - vantul - fluiera pustiu .

La un moment dat, Bacovia afirma ca fiecarui sentiment ii corespunde o culoare . (Pictorul inrebuinteaza in mestesugul sau culorile : alb, rosu, violet. Le vezi cu ochii. Eu am incercat sa le redau cu inteligenta, prin cuvinte. Fiecarui sentiment ii corespunde o culoare. Acum, in urma m-a obsedat galbenul, culoarea deznadejdei. De aceea ultimul meu volum poarta titlul Scantei galbene). George Bacovia prefera deci culorile inchise, sumbre - negru, violetul, griul , dar si pe cele deschise cum este albul , galbenul, etc.

negru si alb : Copacii albi, copaci negri / Stau goi, in parcul solitar ;
Cu pene albe, pene negre ; Si frunze albe ... frunze negre .
Viziunea copaci albi / negri si frunze albe / negre are un caracter ireal (apare aici motivul cromatic)
.

albul : Campia alba - un imens rotund -/ Vaslind, un corb incet vine din fund , /
Taind orizontul diametral .
Copacii mari si ninsi par de cristal .

Imperechind ritmica muzicei si senzatia de grandoare, el ne da privelisti fantomatice de valsuri in alb, astfel amintind de tehnica vapoara a lui Degas
negru : Carbonizate flori, noian de negru .. / Sicrie negre, arse de metal, Vesminte funerare de mangal, / Negru profund ... numai noian de negru . (negru = imaginea mortii)

Un simbol al intinericului si al mortii este corbul : O, corb ! Ce rost mai are un suflet orb ..., Ce vine singur in pustiu - / Cand anii trec cum nu mai stiu. / O corb ! / Ce rost mai are un suflet orb ...

violet : Culoarea violet devine simbol prin efectul straniu al generalizarii ei. Totusi exista insa si interpretari simbolice preexistente, culturale ale violetului - violenta, fast, precum si artificialitate. Fiind considerata o culoare care inghite lumina, galbenul este o culoare de doliu, culoare a secretului si apare in poeziile Amurg violet sau Matinala .

1. Aurora violeta / Ploua roua de culori- / Venus, plina de flori, / Pare o vie violeta
2. Amurg de toamna violet ... / Doi plopi, in fund apar in siluete : / - Apostoli
in odajdii violete - / Orasul tot e violet

galben : culoarea deznadejdii si totodata este tonul lancezelei autumnale, al anemiei. Privitor la culoarea rosie, Bacovia afirma ca ... e sangele, e viata zgomotoasa .

Poezia lui George Bacovia nu este numai un produs organic al unei sensibilitati maladive , lipsita de retorica si de patetic (Pompiliu Constantinescu). Bacovia isi compune ca si Alexandru Macedonski o masca ; isi face din suferinta un stil, o conventie. Poetul se joaca pe sine, ca si Minulescu, dar pentru a se exprima. Bacovianismul e o haina de teatru, o proza patetica. Nu ascultam confesia uni bolnav, ci vedem o punere in scena, poetul desprinzandu-se pe fondul universului caruia i-a dat viata ca un personaj .

Bacovia reprezinta punctul cel mai inalt al simbolismului romanesc, situandu-se totodata, prin valoare, mai presus de simbolism si de orice curent literar, in universalitate. Influenta lui asupra poeziei secolului XX ramane o pagina nescrisa a istoriei noastre literare. Ea e extraordinara, dar implica un paradox ;; poetul cu cel mai adanc ecou asupra poeziei romanemoderne este, izolat in strania lui frumuseti, inimitabil .